

man at faa Vandet fra Vejen ved at tilvejebringe Grøfter, men i saadanne Bydele, som Lovforslaget omhandler, kan man ikke finde sig i at have Grøfter, og maa tilvejebringe noget andet i Stedet for, nemlig Rendestene, og naar disse ere lange, maa man have et Afløb for dem, og det kan kun ske gennem Kloaker. De Kloaker, der er Tale om at anlægge ifølge denne Paragraf, ere selvfølgelig ikke Kloaker til Bortførelse af Spildevand fra Ejendommene, men til Bortførelse af Pølevand fra Vejene.

Det ærede Medlem mente ogsaa, at man i Loven af 1865 havde tilstrækkelige Bestemmelser angaaende Fordelingen af Udgifterne. Men jeg tror, at Bestemmelserne i denne Lov ere meget for vage til, at man bør blive staaende ved dem, naar man gør en Forandring i Lovgivningen om private Fællesveje. I denne Lov staaer nemlig: „Herved bliver fornemmelig — altsaa med Hensyn til Fordelingen — at tage Hensyn til den Nytte og Brug, de enkelte paagældende have af Vejen, uden at derved dog udelukkes Hensyn til de øvrige Forhold, som i ethvert Tilfælde bør komme i Betragtning. Jeg tror, det er bedre at have det mere i det enkelte gaaende Grundlag for Beregningen af Bidragene, som det her foreliggende Lovforslag giver, end denne almindelige vage Bestemmelse i den gældende Lov af 14. April 1865.

Sluttelig omtalte det ærede Medlem, at det vilde være hensigtsmæssigt at drage Spørgsmaalet om Bidrag til offentlige Vejes Istandsættelse ind under Forhandlingerne om denne Sag. Det vil jeg tillade mig at fraraade, idet det vilde gøre Sagen mere omfattende, end heldigt er, og derved udskyde en Løsning af det paa-trængende Spørgsmaal om private Vejes Istandsættelse.

Den højtærede Trafikminister omtalte, at man ikke burde sammenblande to Forhold, nemlig Forholdet mellem de private Ejere og Sogneraadets Ret til at gribe ind. Det var to forskellige Ting. Men som jeg allerede for lidt siden paaviste, er der saa mange interesserede i, at disse Veje vedligeholdes forsvarligt — ikke udenforstaaende Folk, ikke Folk, der bo andre Steder i Kommunen, og som benytte disse Veje til Færdsel, men Folk, som bo paa selve Vejen, men som efter min Formening ikke have Ret til at klage og til at forlange Vejen istandsat — at det er nødvendigt at give Sogneraadet denne Ret; ellers faar man aldrig Skik paa de private Fællesveje. Der er ogsaa det Forhold til Stede ved

mange Veje, at en eller flere have Forpligtelse til at vedligeholde Vejen og oppebære en Vejskat af de forskellige Parceler ved den Vej, men som ganske simpelt indkassere Skatten uden at gøre noget ved Vejen. Naar ikke det offentlige træder til der, vil det vare længe, før man faar en saadan Vej istandsat. Disse Folk, der have Vedligeholdelsespligten, bo muligvis slet ikke en Gang ved Vejen mere.

Det blev fremhævet, at disse Vejes Karakter var ejendommelig derved, at de private kunde lukke Vejene. Ja, det kunne de ganske vist, men de kunne dog ikke lukke Vejen for Passage for alle dem, som bo ved Vejen, og det er af Hensyn til dem, at man maa gribe ind. Man var jo ogsaa noget inde paa denne Bane, udtalte den højtærede Minister, idet man i visse Sundhedsvedtægter havde givet Sundhedskommissionen Ret til at klage over Vejenes Tilstand. Det er jo ogsaa et Bevis paa, at den Vej, jeg har tilladt mig at foreslaa, er ikke en ny Vej, og at det er den Vej, man maa frem, naar man skal have Vejene ordentlig istandsatte.

Endelig udtalte den højtærede Minister, at det var et stift Stykke, naar man vilde forlange, at Vejene skulle bringes paa Højde med andre private og kommunale Veje i samme Kommune. Men der staaer jo i Forslaget, at Vejene skulle istandsættes særlig under Hensyn til de Ønsker, der fremkomme fra Parthaverne paa Aastedsmødet, og Bestemmelsen om, at Vejen skal bringes paa Højde med andre private eller kommunale Veje i Kommunen, er jo den øverste Grænse. Det er et Maksimum, netop for at forhindre, at en Kendelse af Sogneraadet eller af Amsraadet skulde stille større Fordringer. Derfor er denne Grænse sat som Maksimum, men Vejen kan jo meget let istandsættes paa billigere og lempeligere Vilkaar end ved at gaa til Maksimum. Denne Bestemmelse er indsat som en Beskyttelse for Ejerne, for at der ikke skulde kræves for meget af dem.

Jeg takker imidlertid den højtærede Minister for, at han vil deltage i en Forhandling sammen med det Udvalg, der forhaabentlig bliver nedsat om Forslaget, og jeg gaar ud fra, at dette skal føre til, at der kan komme et Forslag ud deraf, som kan gaa igennem og gøre Nytte. Det er jo ganske forstaaeligt, at denne Sag, som kun har Interesse for et begrænset Antal Kommuner, ikke kan vække stor Opmærksomhed her i dette Ting, og at de allerfleste af Tingets højtærede Medlemmer ikke ere saadan inde i Sagen, at de straks se,